

RASPAT – EL FAIG RODÓ – RASPAT

La *iera* (era) silenciosa de la casa de **Raspat** ens acull per deixar els vehicles i començar a caminar en direcció al Forat de l'Ovella o, ras i curt, al Portell. Així anomenat pels antics estadants de la casa.

La cisterna de Raspat sol mantenir encara l'aigua de la pluja. I és que aquí dalt no tenien cap font. Damunt la *iera* trobem una bassa petita, ja força malmesa i, per sota la casa, varen excavar a la penya la bassa Nova. La Teresa de Raspat explica que a les lloses tretes de la bassa s'hi trobaven escorpits rossos i força grossos i que quan eren petits els deien que "al pessic de l'escorpit no hi ha temps per anar al llit".

Deixem la *iera* a la nostra esquena i encarats al cingle de Costabella, trobem el camí cap a Finestres, que s'enfila decidit pel mig d'un llossar. Al cap d'uns cinc minuts trobem un encreuament de camins. Obviem el de la dreta i el que puja dret per davant nostre i seguim pel de l'esquerra, que al moment ens fa creuar una ampla plaça carbonera. A partir d'ara caminem de flanc, més o menys de pla, pel costat de *solei* i per l'aulinar. Més endavant tornarem a deixar dos camins, més principals, que puguen per la nostra dreta en direcció al santuari de Finestres.

El **Forat de l'Ovella** o el **Portell** és un collet molt marcat i fàcil d'identificar. El traspassem. La vegetació ha canviat radicalment. El faig i els diversos tipus d'aurons han substituït l'aulina. Ara caminem en la mateixa direcció, de ponent, per la vessant del bac.

El camí regira, ens situa damunt el Portell i al nostre davant tenim el conjunt d'edificis del santuari de Finestres. Passem per un curt escaler i alternem aulines i faigs. On hi ha faig, el camí mig desapareix sota una catifa de fullaraca. Anem pujant.

Un terme geodèsic, avui dia ja desfasat per les noves tecnologies, i la sensació de no poder anar més amunt, ens indiquen que som al **Puigsallança**. És un bon mirador. En darrer terme i d'esquerra a dreta tenim Canigó, Comanegra, Bassegoda, les Salines, la Tossa d'Espinau, el Mont i, al capdavant de la dreta, la serra de Verdera, que submergeix els Pirineus en el mar. El nucli de població de més a l'esquerra és Santa Pau, i al seu damunt veiem la serra de Sant Julià del Mont. Aquesta allargassada serra, que va prenent d'altres noms, a cavall entre el Jonyell o riera de la Miana i el riu Ser, fineix a tocar la població de Serinyà. A primer terme i a la dreta s'aixeca el turó del Castell de Finestres i penjat a la vessant de *solei* el santuari de Finestres. Al mig dues planes: la vall de Mieres i al darrera la vall de Campmajor. Aquesta, separada de l'estany de Banyoles per la serra de Can Ginestar. A la dreta de la serra sobresurt una

punta en la carena: l'ermita de Sant Patllari. La carena continua pujant progressivament fins atènyer Puig Sou, fàcil d'identificar per les antenes que espatllen el paisatge. És el puig més alt de la muntanya de Rocacorba. Veiem al fons, en dies clars i per damunt del mar el Montgrí.

Davallem del Puigsallança per un petit corriolet fins guanyar la carena. Aviat trobem unes boniques i grosses pedres termeneres de propietaris. Deixem a la nostra dreta el camí que baixa cap a la collada del Grau i Fontpobra, i en pocs minuts ens plantem al **Faig Rodó**.

Ens trobem al capdamunt d'una fageda presidida per dos robustos exemplars de faig. Un cercle de seients de pedra, les singulars formes dels faigs desfullats i el silenci del paratge, tot plegat, li dóna un encant misteriós, talment màgic.

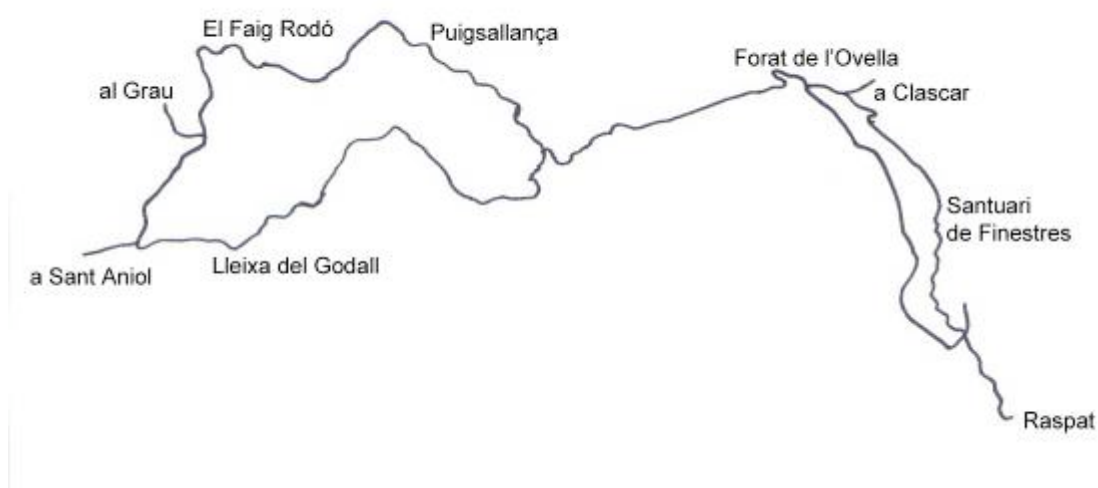
Uns borrosos senyals vermells ens indiquen el camí de tornada, un xic embardissat, direcció a ponent. Baixem per una vella pista de desforestar, ara reconvertida en camí. Més avall embranquem amb un camí més ample que baixa de la collada del Grau. Seguim baixant, ara més suaument però amb trams força *eixorrancats*.

Uns minuts enllà i on la pista fa un petit eixamplament i on hi ha una fita de pedra, trobem una bifurcació. Si seguíssim baixant per la pista passaríem per la Rovira, la Rovirota i la Plana, cases avui dia abandonades i mig enrunades. És el camí per anar cap a les Medes o cap a Sant Aniol.

Nosaltres trenquem a l'esquerra per un camí força fressat que al moment entra a dins d'un aulinar i pren direcció contrària a la que fèiem fins ara. Anem seguint unes velles marques vermelles. Uns minuts de caminar agradable ens porten a embrancar amb una altra pista de desemboscar.

Estem a la **lleixa del Godall**, per damunt del cingle de Costabella.

Anem cap a l'esquerra. Després d'un tram un xic tapat pels esbarzers recuperem el camí antic, per l'aulinar anem pujant suaument fins assolir un petit cairat. Un cop el traspassem entrem al país del faig. En dos o tres minuts enllacem amb el camí de l'anada cap el Puigsallança.

Continuem baixant fins el **Forat de l'Ovella**. Ara no el creuem. Ens seguim mantenint pel costat de la baga i del faig i pugem per la primera desviació que trobem cap a la dreta. Al moment retrobem el camí principal que puja de Clascar. És un vell camí empedrat que en una sola tirada ens situa davant del Sant Antoni, un petit oratori situat en el caire. Continuem en la mateixa direcció, sud-est, cap el santuari de Finestres. A l'inici del camí admirem el cingle de Costabella (baix) i de Can Barretina (dalt), separats per la feixa del Favar, per on passa un entretingut i solitari camí que uneix el santuari i Sant Aniol de Finestres.

Obviem els trencalls que per la nostra dreta baixen cap a Raspat i aviat el **Santuari**, l'hostatgeria, les runes de **Ca l'Ermità** i l'era ens donen la benvinguda.

Abans feien la festa de la Campana al santuari. Eren uns anys grassos i els pans que sobraven els llençaven pel cingle. Poc després va esclatar la guerra civil i deien que era el càstig per la disbauxa dels anys anteriors. Al costat de la porta de l'església hi ha una placa en memòria de la Lliberta Ferrarons, una dona molt devota a la verge de Finestres. Expliquen que, quan va morir, les campanes van fer 15 repics totes soles.

Davallem pel camí que passa per sota de l'església. Al moment deixem un corriol a la nostra esquerra que pel camí de la Lleixa ens duria al coll de la Palomera. Seguim baixant pel camí principal. Passem pel **turó dels Forats**, certament ple de caus o de petits avencs. Davallem ràpidament i quan trepitgem l'imperceptible **turó de la Casa** o **turó de Raspat** enforquem el camí

de pujada del matí. En un moment acabem de baixar fins la *iera* de Raspat, on finalitza la nostra caminada.

Mieres, 30 de novembre de 2008

Aquest escrit no s'hauria pogut fer sense la informació facilitada per la Teresa Coll de Raspat.